

U izjavi: Šefko Bibić (1940) selo Ugao-Sjenica

Ne sećam se tačno da li je bilo 6 ili 7 decembra 1993.g. Kada su me pozvali da se javim u mjesnu zajednicu Karajukiće Bunari. Pozvali su me da se javim u jedanaest sati. Ja kad sam otišao bio je samo dežurni. Javio sam se njemu, on me pito jesil doneo ono što su tražili. Rekao sam njemu da od tog oružja što tražite meni da to nemam. On je pozvao inspektora Mila Nedića i rekao mu da sam se javio tačno u koliko sam bio pozvan. Ja tačno neznam ime tom policajcu kojem sam se javio, onda mi je on rekao čekaj dok dođe naš inspektor Mile. Nisam uopšte znao ni kohim je taj Mile. Dežurni mi je rekao ako imaš nekog svog idi i sedi dok dođu Mile i Dragan. Ja sam onda otišao u kahvu da se ugrijem jer je bilo mnogo hladno. Kazao sam dežurnom gde ću biti. Sedeo sam neko vrijeme u tu kahvu dok me nije pozvao dežurni da se javim. Ponovo sam otišao u kancelariju kod dežurnog da se javim. On mi je rekao sačekaj dok ini dođu. Nije možda prošlo ni deset minuta stigao je Mile Nedić i od vrati kaže jesil doneo automatsku pušku, pištolj ali ne sećam se tačno koji mi je tražio jer sam bio zbunjen kada su mi tražili ovo oružje. Rekao mi je jebem ti tursku majku i počeo da me bije psujući tursku majku imaćeš i daćeš kad ti ja kažem sigurno imaš i moraš da daš. Ali ja nisam imo ništa od tog što su mi tražili. Rekao sam him nemam dovoljno hrane za sebe a ne da kupujem oružje. Onda je Mile Nedić zasukao rukave do lakata i rekao: vidiš ove miške kakve su pa ćeš sve dat što imaš psujući i udarajući. Ako nemaš snadi se kako znaš i umeš jer moraš da nam doneseš pa makar bilo i da kupiš. Mile mi je rekao odoh da se odmorim pa ću ponovo da dođem da te bijem. Ja sam mu rekao moš me vešat jer od toga nemam ništa. On je izašao da se odmori ja sam ostao i dalje u tu kancelariju čekajući dok se vrati Mile Nedić. Nakon tog vremena ponovo se vratio kod menei rekao mi jesil se smislio Bibiću i dalje psujući tursku majku i udarajući po meni. Pošto me ponovo izudaro isterao me iz kancelarije i poveo u salu pričajući sad ćeš sve priznat kad ti ja kažem još neko vreme sam sa njima slušajući Sabitov, Abazov i Elmazov plač i kuknjavu, od te tuge pozele o sam da me nema. Mile mi je rekao sad idi kući odmori se malo pa sutra dođi pa ću nastaviti da te opet bijem. Otišao sam kući i nisam više hteo da se vratim u četničke ruke tog monstruma Mila Nedića. To je sve čega sam se prisetio bola i tuge šta su nam uradili dok ovo pišem mnogo sam potrešen dok se prisećam tuge šta su radili ovom narodu.

Seferović Taip, selo Ugao-Sjenica:

"Došli su Mile Nedić i Dragan Paunović, uveče, decembra 1993. godine, oko 8 časova kod moje kuće da me traže. Ja nisam bio kući, bio sam u selo, na posadak. Kada sam došao kući oko 11 časova, žena mi je rekla da su dolazili gore pomenuti, tražili me i da su ostavili poziv da se javim u Karajukiće Bunare u 07 časova. Nije mi bilo sve jedno. Prošla je noć i svanuo je dan. Uzeo sam poziv i otiš'o u Karajukiće Bunare. Ušao sam u njihovu kancelariju. Unutra je bio čovek u crnoj, kaubojskoj uniformi, koji mi se

obratio riječima: izvolte. Ja sam mu predo poziv, a on mi je rekao: "A ti si taj koga tražimo. Zar nisi pobegao, kao tvoje kolege?". Ja sam mu odgovorio: "Na koje mislite kolege?" On je rekao: "Ove tvoje, što hoćete državu". To je rekao i izašao. Odmah posle toga su došla četvorica policajaca i nešto se došaptavali. Nakon pet minuta ušao je peti, to je onaj predhodni čovek u crnoj uniformi kaubojskoj, kojeg ja od ranije znam. Radi se o inspektoru Pendi, seo je na stolicu, izvadio neke papire a onda mi se obratio: "Jesi li doneo oružje da predaš?" Ja sam rekao: "Ja imam registrovano oružje, ne znam šta vi tražite?" - To će te kasnije znati, odgovori mi on. Naredi policiji vodite ga u salu, što su oni i poslušali. Priđoše mi, uzeše me za ruku i odvedoše u salu. Odmah po ulasku u salu, policajci su izašli. U sali na podu, ležao je čovek, ne reagujući ničime. Prišao sam mu. Vidio sam krv kako mu teče iz usta i nosa, a njegovo odelo je bilo prljavo od prašine s patosa i policijskih čizama. Pozno sam čoveka. To je bio Abit Kuč, iz sela Uгла. Bio je još živ, ali bez svijesti. Kasnije se osvestio. Odmah sam shvatio u kakvoj se situaciji nalazim. Vrata i prozori su bili otvoreni, a napolju je bilo mnogo hladno i bilo je snega. Zbog velikog mraza, promaha je ubitačna bila. Posle jedan sat vremena doveli su Šefketa Hukića, Ibrahima Hukića i Sadata Kuča. Kada su Relju - Šefketa Hukića uveli, bilo je šest policajaca. Ništa ih nisu pitali, samo su počeli da tuču. Ubili su palicama, nogama, boksovima. Relja je kuk'o iz glasa sve dok se nije onesvestio. Kada je pao, jedan od njih je doneo bokal vode i kvasio ga, dok se nije osvestio. Ja te policajce nisam poznavao, osim jednog zvanog po prezimenu Luković iz Vrsenica. Kada su ga osvestili naredili su mu da se svuče i izuje. Kada je to učinio, rekoše mu da sjedne na stolicu. Dali su mu roka 10 minuta da se misli i da kaže šta ima od oružja, a oni su u međuvremenu nastavili da biju Ibrahima Hukića. Bili su ga, ja vjerujem jedno pet-šest minuta, bez prestanka. Posle su izašli napolje. Posle petnest minuta došli su trojica, te su ga ponovo tukli do besvijesti. Nakon toga ponovo bokal vode, pljusak, pa nastavak razgovora da se smisli. Izašli su opet, a njega ostavili onako kvasnog i prebijenog u hladnoj prostoriji da se misli. Ibrahim se tresao od groznice. Ponovo su ušli posle deset minuta. I opet isto. Traže mu pušku. Ibrahim im je reko da je nema. Opet su se ukrštali, udarci, psovke, pljusak, pa predah dok se ne rasvijesti. Kad se rasvijestio pištao je i vriskao, molio da ga ne tuku. Na kraju je slagao da ima lovačku pušku i da mu je kod njegovog dajidže koji živi u Bijelom Polju. Ibrahim nije ni slutio u kakav je belaj uvalio daidžu ni kriva ni dužna. Pustili su Ibrahima i naredili da donese pušku za dva dana. Otišao je teturajući onako isprebijan i sa velikom brigom kako da nabavi ono što nema.

Nakon izlaska Ibrahima, okrenuli su se Šefketu Hukiću zvanom Relja, i naredili mu da se izuje, a potom popne na hastal. On je postupio po naređenju. Izuo se, a onda se popeo na hastal. Nakon toga su mu prišla petorica policajaca i počeli besomučno da udaraju po tabanima i cijelom tijelu. Vriskao je, kukao, zapomagao, ali pomoći niotkud. Onako isprebijanog, skinuli su ga sa hastala, i bacili ga u jedan ćošak sale. U sali se nalazio i jedan maloletnik, Sadat Kuč. Sadat je tada imao 16 godina. Njega su udarali palicama po leđima, a onda ga izveli na hodnik. Sve je odlijegalo od njegove kuknjave. Jedan nepoznati policajac je došao kod mene i rekao mi: "Je li vidiš šta se

radi sa ljudima, od tebe će biti još gore?" Ceo dan sam proveo tu. Pao je i mrak. Ušao je policajac Dragan Paunović i pozvao me da uđem u njegovu kancelariju. Ušao sam. Rekao mi je da idem kući i da se sutra javim u sedam časova. Otišao sam. Cijele noći nisam oka sklopio. Sutradan sam ponovo otišao u Karajukiće. Javio sam se. Tamo je bio Milan Nedić i rekao mi je da sednem. Seo sam, a on me pita: "Taipe, jesi li član SDA?" – Jesam, odgovorio sam. "Ti si jedan od članova, koji ste se organizovali, da se naoružate i bijete Srbe", kaže mi on. Ja sam mu odgovorio: "Nemoj da pričate što nije". On mi je opsovao majku tursku i zaprijetio mi: "Sad ćeš ti u salu, imaš automatsku pušku, evo ti papir, idi u salu i piši šta imaš od oružja! Piši i kome ste dijelili od Stranke, ko ima još u selu oružje? Ti si dugo na ovom terenu. Radio si kao šumar, ti to sve znaš. Još ovo, bio si juče u salu i vido si šta se radi, tamo... Pa piši". Otišao sam u salu, uzeo papir i napisao izjavu. Pisao sam da sam kupio automat, te da sam isti prodao nakon 15 dana. Napisao sam i kom sam ga prodao. Prodao sam ga nekom na Kosovo. Još dva dana sam morao da se javljam i da budem u pritvoru od 7 do 19 časova. Tako je bilo sve dok nisu našli automat koji sam prodao. Posle toga su mi uzeli i lovačku pušku i pištolj, oboje pod dozvolom. Pustili su me i naredili da se nigde ne udaljavam od kuće. Nakon dvadeset dana ponovo su mi ostavili poziv da se javim u SUP Sjenica. Ja nisam bio tog dana kući. Javio sam se sutradan Milu Nediću. On je skočio na mene i psovao mi majku tursku, što sam se obraćao mom kumu Tomi, iz Boljara. On me je i spasio da me ne tuku. Mile Nedić me je poveo u salu, dao mi olovku i papir i naredio da pišem: ko ima oružje i ko se naoružavao u Stranku. Nisam mu ništa napisao jer nisam ni znao.

U izjavi: Latif Hukić (1974) selo Ugao-Sjenica

Dana 9 decembra 93 godine oko 16:00h došli su sa belom nivom pred moju kuću Mile Nedić i Paunović Dragan. Pozvali su mog oca Saliha Hukića pred moju kućom, kojeg je počeo da ispituje inspektor Nedić. Reko mu je pošto je afera razoružanja u toku došli smo da nam daš to tvoje naoružanje da se nebi ubeđivali puno. Otac Salih mu je na to odgovorio da nema ništa od oružja i kleo mu se svakakvim kletvama. Nedić mu je reko da su kletve nevažeće i da mora da sve što mu bude traženo. Posle nekoliko vremena i raspravke reko mu je inspektor Mile da iznese sve naoružanje na put dok oni obave gore kod prodavnice nekakav zadatak. Otišli su nivom do prodavnice a mi ostali u kuću svi preplašeni a majka Mera pošto je srčani bolesnik pala je u nesvesnom stanju nakon čega je u kuću nastao vrisak kojeg ću se sećat do groba. U takvoj mucii inspektor Nedić i Dragan Paunović opet su došli pred kućom. Rekli su ocu „jesil odlučio da daš šta” Salih im je odgovorio da nema ništa i da nikad ništa dat im nemože jer ne poseduje nikakvo oružje. Na to se Mile jako rasrdio opsovo mu boga i reko mu ajde u kola pa ćeš dat tamo đe svi daju. Dragan je na to reko bolje da mu stavimo poziv za u ponedeljak njemu i sinu njegovom Medžidu Hukiću možda se do tad smisli da ga takozvani šmajser nemački. Rekli su mu da ga je Salih doneo iz

Rekao sam mu: "Ako ga imam srce mi istero". Karličić mi je rekao dođi sutra u Novi Pazar, dao mi je poziv. Ja sam otišao u Novi Pazar, Karličić mi je ponovo tražio pištolj. Došla su dva milicionera, povelili su me u drugu sobu. Jedan me je udario pesnicom u predelu srca a drugi u predelu vrata. O tog momenta neznam ništa šta je bilo samnom. Kad sam se rastreznio, video sam da sam na drugo mesto. Posle me je drugi policajac poveo u drugu sobu i rekao donesi pištolj. Rekao mi je da ponovo dođem i pritom mi dao poziv. Policajac mi je rekao kupi pištolj i predaj ga nama. Ja sam kasnije preko prijatelja urgirao kako me nebi dirali, posle urgencije me nisu dirali.

